

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
BROJ: 41 0 K 036294 13 Kž
Zenica, 25.10. 2013.godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Arnaut Unkasa kao predsjednika vijeća, te sudija Tešnjak Nermina i Pezer Asima kao članova vijeća, te zapisničara Amare Behlić u krivičnom predmetu protiv optuženog Kurgaš Refika, zbog krivičnog djela izazivanje narodnosne, rasne i vjerske mržnje, razdora ili netrepeljivosti iz člana 163 stav 1 KZ FBiH i krivičnog djela povreda ravnopravnosti čovjeka i građanina u pokušaju iz člana 177 stav 1 u vezi sa članom 28 i 54 KZ FBiH, odlučujući o žalbi branioca optuženog Kurgaš Refika, izjavljene protiv presude Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 036294 13 K od 23.04.2013 godine, u sjednici vijeća održanoj dana 25.10.2013.godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Djelomično se uvažava žalba branioca optuženog Kurgaš Refika, te se presuda Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 036294 13 K od 23.04.2013 godine, **preinačava** u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji, tako da se optuženom Kurgaš Refiku za krivično djelo izazivanje narodnosne, rasne i vjerske mržnje, razdora ili netrepeljivosti iz člana 163 stav 1 KZ FBiH za koje je tom presudom oglašen krivim utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, a iz prvostepene presude se preuzima kao utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci za krivično djelo povreda ravnopravnosti čovjeka i građanina u pokušaju iz člana 177 stav 1 u vezi sa članom 28 KZ FBiH, te se optuženom primjenom odredbi člana 54 i 62 KZ FBiH, **izriče uslovna osuda** kojom se optuženom utvrđuje jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci, i istovremeno određuje da se kazna neće izvršiti ako optuženi za vrijeme od 1 (jedne) godine ne počini novo krivično djelo.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Visokom broj: 41 0 K 036294 13 K od 23.04.2013 godine, oglašen je krivim optuženi Kurguš Refik, zbog krivičnog djela izazivanje narodnosne, rasne i vjerske mržnje, razdora ili netrepeljivosti iz člana 163 stav 1 KZ FBiH i krivičnog djela povreda ravnopravnosti čovjeka i građanina u pokušaju iz člana 177 stav 1 u vezi sa članom 28 i 54 KZ FBiH, čije su radnje izvršenja opisane u izreci te presude, pa mu je za krivično djelo iz člana 163 stav 1 KZ FBiH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a za krivično djelo iz člana 177 stav 1 u vezi sa članom 28 KZ FBiH, utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, pa mu je primjenom člana 54 KZ FBiH, izrečena uslovna osuda kojom mu je utvrđena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 5 (pet) mjeseci, a koja se neće izvršiti ako optuženi za vrijeme od 1 (jedne) godine ne počini novo krivično djelo. Istom presudom je optuženi temeljem člana 200 stav 1 ZKP obavezan na plaćanje paušala u iznosu od 20,00 KM, dok je temeljem člana 212 stav 3 ZKP FBiH oštećeni O. R. sa imovinskoopravnim zahtjevom upućen na parnicu.

Protiv ove presude u zakonskom roku žalbu je blagovremeno izjavio branitelj optuženog Kurguš Refika, advokat K. E. iz K., i presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i optuženi oslobodi optužbe, ili da se pobijana presuda ukine i nakon provedenog pretresa donese oslobađajuća presuda, a u svakom slučaju da se optuženom naknade troškovi postupka.

Na sjednici vijeća održanoj temeljem člana 319. ZKP FBiH na koju nije pristupio Kantonalni tužilac uredno obavješten, dok su pristupili branilac K. E. i optuženi Kurguš Refik, branitelj je istakao da ostaje u cjelosti kod osnova navoda i prijedloga iz žalbe, posebno apostrofirajući da na sjednici upravnog odbora kako to proizilazi iz zapisnika sa te sjednice ne proizilazi da je optuženi izrekao riječ iz optužnice, odnosno nije počinio krivično djelo iz optužnice, te je ostao pri prijedlozima iz žalbe. Optuženi je izjavio da prihvata navode svog branitelja istakavši da sedam godina prije ovog događaja nije vidio oštećenog, a inače ga je poznavao jer su skupa u Lovačkom društvu, te misli da je sve ovo čin osvetoljubivosti ljudi zbog nemogućnosti da koriste novac iz Lovačke kafane, jer su oni to prije toga sve vodili i to S. A., R. O., H. i još neki.

Ovaj sud je u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora i po službenoj dužnosti kada je u pitanju primjena Krivičnog zakona, te je odlučio kao u izreci iz sljedeći razloga:

Ispitujući pobijanu presudu u pogledu žalbenih navoda da je prvostepena presuda u cjelosti rezultat bitnih povreda pravila postupka iz člana 15, 295 i 296 ZKP FBiH, te povrede osnovnih načela krivičnog postupka, što je dovelo do pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja a i u konačnom do pogrešne primjene Krivičnog zakona, ovaj sud te žalbene tvrdnje nalazi neosnovanim. Naime, opis krivičnog djela kako je dat u dispozitivu pobijane presude je po nalaženju ovog suda potpuno jasan, određen precizan i u cjelosti sadrži sva bitna obilježja krivičnih djela koja su optuženom stavljena na teret optužnicom, a koja je kao takva, kako je to prvostepeni sud pravilno u konačnici

zaključio, u cjelosti dokazana od strane zastupnika optužbe izvedenim dokazima u toku glavnog pretresa. Prigovori žalbe nalaze se dakle sa navedenih razloga neprihvatljivim kao i navod da u činjeničnom opisu radnje izvršenja krivičnog djela nisu naznačene činjenice i okolnosti koje se odnose na umišljajno postupanje optuženog. Ovaj prigovor nije prihvatljiv jer po ocjeni ovog suda, a razloge koje je dao prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude koji se odnose na postojanje subjektivnih obilježja predmetnog krivičnog djela u cjelosti prihvata i ovaj sud kao jasne i određene. Inkriminisane radnje optuženog se ogledaju u izjavama optuženog kako na sjednici Nadzornog odbora, kada je predlagao i insistirao za O.R. isključenje iz Lovačkog društva S. V., a što su potvrdili saslušani svjedoci S. M., H. B., A. S., te Š. S., kao i u činjenicama da je govorio „Šta će on nama ovdje, neka ide u Republiku Srpsku“, te kako su navedeni svjedoci također potvrdili, da je iznosio i sljedeće za oštećenog „Da je valjo, bio bi kod svog naroda, i ja sam bio kod svog naroda“. Iskazi navedenih svjedoka u pogledu izjava koje je davao optuženi u vezi oštećenog O. R., prvostepeni sud je pravilno cijenio jasnim, određenim i uvjerljivim kao i vjerodostojnim, te na osnovu tih iskaza proizilazi pravilan zaključak prvostepenog suda, da su i sami svjedoci bili iznenađeni, jer su izjavili da ih je to pogodilo i kao čovjeka i kao građanina i da su zbog takvog neprimjerenog odnosa optuženog bili povrijeđeni.

Dakle, obzirom na ovakvo iskazivanje svjedoka koje se ne može dovesti u sumnju žalbenim prigovorima branioca, (koji interpretira događaje koji su prethodili sjednici, zatim da je skupština društva izrekla mjeru zabrane lova u trajanju od dvije godine A. S., O. R.) a niti vlastitim tumačenjima i ocjenama koje daje branilac u vezi iskaza svjedoka odbrane H. A., Z. E., te Dž. E. i Š. A., jer se sadržinom tih iskaza i po nalaženju ovog suda ne mogu dovesti u sumnju utvrđene činjenice i okolnosti koje se odnose na umišljajno postupanje optuženog koji svojim izjavama u odnosu na oštećenog O. R. a koje izjave je davao pred više lica tako i na sjednici Nadzornog odbora a i na drugim mjestima van sjedišta Lovačkog društva kako su potvrdili svjedoci, a kako je pravilno zaključio prvostepeni sud, ostvario sva bitna obilježja krivičnog djela izazivanje narodnosne, rasne i vjerske mržnje, razdora i netrpeljivosti iz člana 163 stav 1 KZ FBiH i to u alternativnom obliku koji se ogleda u izazivanju narodnosne mržnje razdora i netrpeljivosti.

Kako je optuženi osoba za koju u toku postupka nije utvrđeno postojanje bilo kakve sumnje u računljivosti proizilazi da je u vrijeme izvršenja predmetnog krivičnog djela iz člana 163 stav 1 KZ FBiH, kao i krivičnog djela povrede ravnopravnosti čovjeka i građanina u pokušaju iz člana 177 stav 1 u vezi sa članom 28 KZ FBiH, a za koja bitna obilježja krivičnog djela je prvostepeni sud naveo jasne određene i za ovaj sud prihvatljive razloge koji se žalbenim prigovorima ne mogu dovesti u sumnju, i da je bio svjestan obilježja predmetnih krivičnih djela, te je nižestepeni sud pravilno izveo zaključak u pogledu subjektivnog odnosa optuženog prema izvršenim krivičnim djelima, da je ista učinio sa direktnim umišljajem i htio izvršenje istih.

Žalbeni prigovori da postupanje optuženog nije umišljajno i da nisu naznačene činjenice i okolnosti u činjeničnom opisu radnji izvršenja, se sa navedenih razloga ne može prihvatiti upravo zbog same činjenice da je optuženi izgovorio navedene riječi, kako su

precizirane u činjeničnom opisu dijela iz pobijane presude, a da je pokušao uskratiti ili ograničiti građanska prava O. R. utvrđena članom 3 stav 2 Zakona o udruženjima i fondacija i članom 22 Statuta lovačkog društva S. V., nedvojbeno proizilazi upravo iz izjava koje su navedene u činjeničnom supstratu pobijane presude, a koje je optuženi dao u vezi O. R. kao člana Lovackog društva i osobe koja je druge nacionalnosti u odnosu na njega, a što je optuženom bilo itekako poznato.

U žalbi se ističe i to, da je navodno oštećeni O. R. C....., i da ne pripada konstitutivnim narodima u BiH koji prigovor je lišen svakog osnova jer jasno je da oštećeni O. R. nije nacionalnosti koje je i optuženi, a da je to žalba samo paušalno ističe, pa i da jeste, po ocjeni ovog suda u postupanju optuženog kako je opisano u izreci pobijane presude se u cjelosti stiču sva bitna obilježja predmetnih krivičnih djela, jer iz zakonskog opisa krivičnog djela iz člana 163 stav 1 KZ FBiH proizilazi da se ovo krivično djelo može počiniti ne samo prema konstitutivnim narodima, nego i prema ostalima koji žive u FBiH, tako da se nalazi i nelogičnim pitanje koje sam sebi postavlja branilac „ Kako optuženi može izazvati narodnosnu mržnju prema konstitutivnim narodima ako je oštećeni (nacionalna manjina)“?

Kako se kroz sadržaj žalbe ukazuje na navodnu povredu objektivnog identiteta optužbe obzirom da je sud bio vezan samo za djelo iz optužbe, a da su prema žalbenim navodima svjedoci optužbe H. B., A. S. i O. R. govorili i o nekim drugim događajima koji se ne odnose na djelo iz optuženice, valja istaći da takvi prigovori ne predstavljaju prigovore kojima bi se činjenično stanje u konkretnoj krivičnoj stvari moglo dovesti u sumnju i zato su neprihvatljivi.

Prvostepeni sud je po ocjeni ovog suda u cjelosti postupio u skladu sa odredbom člana 305 stav 7 ZKP FBiH i u obrazloženju svoje odluke je određeno i potpuno iznio koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane dajući ocjenu vjerodostojnosti kako dokaza optužbe tako i ocjenu dokaza odbrane (saslušanih svjedoka odbrane), te je pravilno i detaljno obrazložio zbog čega i iz kojih razloga je prihvatio kao uvjerljive i vjerodostojne iskaze svjedoka optužbe, te je na istima nakon ocjene i analize istih kako pojedinačno tako i u međusobnoj vezi a i u vezi sa dokazima odbrane, izveo pravilne kako činjenične tako i pravne zaključke u pogledu postojanja u postupanju optuženog svih obilježja krivičnih djela za koje je optužen kao i krivične odgovornosti. Sve navedene razloge prvostepenog suda, a posebno ocjenu koju je dao prvostepeni sud u pogledu iskaza svjedoka oštećenog O. R., prihvataju se kao dovoljna činjenična osnova predmetne osuđujuće presude kada su dakle u pitanju sve odlučne činjenice koje predstavljaju bitna obilježja bića krivičnih djela za koja je optuženi oglašen krivim. Prvostepeni sud nije prekorao optužbu, niti povrijedio objektivni identitet optužbe i presude, jer nije vršio bilo kakve preformulacije ili modifikacije optužnice, a pogotovo ne na štetu optuženog. To što su se pojedini svjedoci optužbe izjašnjavali i o određenim drugim okolnostima i dešavanjima u kojima je optuženi pominjao O. R. i njegovo isključenje iz Lovackog društva ne predstavlja bilo kakvo prekoračenje optužbe, niti povredu objektivnog identiteta iste, nego naprotiv okolnosti o kojima su se svjedoci A. H. i O. izjašnjavali a vezano za neke druge događaje, samo predstavljaju na određen način potvrdu onih činjenica i okolnosti iz dispozitiva pobijane presude.

Zapisnikom sa sjednice od 26.01.2011 godine koji je prvostepeni sud imao na uvidu i isti izveden kao dokaz, a na način kako taj zapisnik i njegovu sadržinu tumači kroz žalbene prigovore odbrana optuženog, ne može se osporiti utvrđeno činjenično stanje i pravilnost istog, kako ga je utvrdio prvostepeni sud i iznio kroz obrazloženje presude, zbog čega se ni žalbeni prigovori kada je u pitanju ovaj dokaz ne mogu prihvatiti argumentiranim niti osnovanim, a time ni sopstvena ocjena tog dokaza i ostalih verbalnih dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu, a kako to želi na drugačiji način od utvrđenog prvostepenom presudom, prikazati odbrana optuženog. Ne postoje nedosljednosti niti suprotnosti u iskazima svjedoka optužbe kada su u pitanju iskazi istih u pogledu odlučnih činjenica koje se odnose na postojanje krivičnog djela i krivične odgovornosti optuženog. Prvostepeni sud je na pravilan način cijenio kako dokaze optužbe tako i dokaze odbrane, i na osnovu takve ocjene izveo je pravilne zaključke u pogledu utvrđenja postojanja kako objektivnih tako i subjektivnih obilježja krivičnih djela koja su optuženom stavljena na teret, a za koja je i oglašen krivim pobijanom presudom. Na pravilan način je cijenjen i iskaz svjedoka oštećenog O. R. o čemu je sud na strani 8 pobijane presude dao obrazloženje navodeći da su postupanje i izjave optuženog na sjednici Nadzornog odbora lovačkog društva za koje je saznao od svjedoka, narušile i oštetile ugled autoritet i dostojanstvo ne samo njega nego i njegove porodice da je on lično povrijeđen kao nikad u životu, a da je izjava optuženog imala za posljedicu veliku štetu u odnosima među lovcima u čitavoj regiji.

Obzirom na naprijed navedeno, proizilazi da prvostepeni sud nije počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje se dakle neosnovano ukazuje žalbom, a činjenično stanje je pravilno i potpuno utvrđeno i na isto pravilno primjenjene odredbe Krivičnog zakona kada su radnje i postupci optuženog, kako su opisani u izreci pobijane presude pravno kvalifikovani kao krivična djela iz izreke te presude.

Prvostepeni sud nije počinio povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321 ZKP FBiH.

Obzirom da se kao žalbeni osnov ističe i odluka o krivičnoj sankciji, ma da iz sadržaja obrazloženja žalbe se ne navode konkretni razlozi niti se ističe u čemu je prvostepeni sud pogriješio kada je u pitanju odluka o krivičnoj sankciji, to je ovaj sud pobijanu presudu, obzirom da je žalba bila izjavljena i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ispitao temeljem člana 323 ZKP FBiH u pogledu odluke o sankciji, i u vezi sa žalbenom osnovom koja nije obrazložena, te je našao da je potrebno djelomično uvažiti žalbu, i to upravo u pogledu izrečene krivičnopravne sankcije. Naime, ovaj sud nalazi da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog iako ih je pravilno i potpuno utvrdio, tako je po ocjeni ovog suda utvrdio za krivično djelo iz člana 163 stav 1 KZ FBiH prestrogu kaznu zatvora, te je ovaj sud u tom pogledu izvršio preinačenje prvostepene presude na način što je optuženom za krivično djelo iz člana 163 stav 1 KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci, i preuzeo iz pobijane presude kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci koja je optuženom utvrđena za krivično djelo iz člana 177 stav 1 u vezi sa članom 28 KZ FBiH, te mu je primjenom odredbi člana 54 i 62 KZ FBiH izrekao uslovnu osudu kojom mu je

utvrdio jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci i istovremeno odredio da se se ova kazna neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od jedne godine ne počini novo krivično djelo. Pri čemu je ovaj sud uvjerenja da će se uslovnom osudom kao prijetnjom kazne kao u izreci ove presude prema optuženom postići kako svrha uslovne osude iz člana 62 KZ FBiH tako i svrha kažnjavanja kako u obliku opće tako i u obliku specijalne prevencije.

Na osnovu naprijed navedenog, a kako presuda ne sadrži povrede Krivičnog zakon na koje ovaj sud u smislu člana 321 ZKP FBiH pazi po službenoj dužnosti, odlučeno je kao u izreci presude temeljem člana 329 stav 1 ZKP FBiH.

Zapisničar

Behlić Amara

Predsjednik vijeća

Arnaut Unkas